

REISVERSLAG

Pas de Calais 2001

Planning

Van Brussel naar de Belgische kust en verder door naar "Côte Opale" is maar 300km ver.

Maximum 50km van de Belgische kust begint een grote verscheidenheid van landschappen. Duinen, heuvels, industrie en landbouw wisselen elkaar in snel tempo af.

Er is echter een overwicht aan natuur, met voor ons als parel op de kroon de **baai van de Somme**.

We reden van Brussel over de Belgische kust naar:

- Le Touquet.
- Le Crotoy
- Dieppe
- St. Valery sur Somme
- Calais.

In totaal 928km.

Als je maar voor één week vertrekt met een motorhome en je wilt het aantal kilometers laag houden, dan zijn de bestemmingen beperkt tot een straal van enkele honderden kilometers.

We hadden in 2000 reeds een deel van de Noord-Franse kust verkend en wilden het dit jaar - 2001 - wel eens grondiger doen.

Ons verblijf

We hebben een motorhome gehuurd bij Alpha Motorhomes te Temse.

Gezien we maar met twee op reis gaan volstaat de kleinste uit het gamma, de Due Erre Caimain 370. Dit is een half-integraal op een Fiat 14 chassis van de firma Rimor uit Italië.

Le Touquet - 266km

Ik mag de motorhome maar om 15u gaan halen bij Alpha Motorhomes te Temse. De spotjes in de badkamer zijn defect en het wordt 15u20 eer ik in Temse kan vertrekken.

Alles inladen neemt ook thuis nog een uur in beslag en zo doende kunnen we maar om 17u vertrekken. Via de ring rijden we naar de Belgische kust. Langs de autostrade staat een bord met een weinig geruststellende 5°C, even verder zelfs maar 3°C!

Regen en wind vergezellen ons de hele rit. Het begint donker te worden als we in **Le Touquet** aankomen. Aan de jachthaven (Base nautique Nord) staan een 100-tal motorhomes samengetroept. Net een kudde buffels, met de kop in de wind.

Ons verblijf voor één week wordt de eerste nacht reeds op de proef gesteld, we voelen ons echter warm en knus en slapen direct in. Wind- en waterdichtheid zijn OK!

Le Touquet - okm

Het heeft vannacht water gegoten en gewaaid, gestormd. De Caiman is direct getest op wind- en waterdichtheid en voldoende bevonden. Door kieren en spleten boven de ijskast komt een koude wind, maar met een beetje vindingrijkheid en de hulp van de Trumatic verwarming is het de ganse nacht behaaglijk warm.

's Nachts krijgen we bezoek van toeterende feestvierders, niet ongevoelen op staanplaatsen voor motorhomes in Frankrijk.

Morgens is de wind geluwd en het regent niet meer. Het belooft een mooie dag te worden voor een bezoek aan Le Touquet. Om 9u30 krijgen we nog een rijdende bakker op bezoek. De eerste croissants en baguette smaken.

Le Touquet is vergane glorie die stilletjesaan opkrabbelt uit een dal. Het steekt nog niet te nauw. Vele mooie villa's hebben een verzopen tuin, overwoekerd met onkruid. Het is wellicht het einde van de winter, want er staan ook pareltjes die zeer goed verzorgd zijn. Hotel Westminster bijvoorbeeld is een

prachtig gebouw in het centrum, aan het begin van de winkelstraat.

Zelfs met Paaszondag zijn de meeste winkels open, aan de bakkers staan lange rijen tot buiten op straat. In de winkels zijn de prijzen aangepast aan de "standing" van Le Touquet.

Op de dijk is de wind weerom opgestoken en we gaan langs de villa's terug naar de motorhome.

In de namiddag is er een defilé van Le Tout Touquet aan de motorhomes. Wijzen en lachen, wijzen en knikken. Blijkbaar trekken zigeuners nog steeds schoon volk aan. Bij die zigeuners zijn er bijna de helft Belgen, vooral West-Vlamingen. Het texas van Vlaanderen boert goed, dat zie je aan de rijdende kastelen.

's Avonds hebben we nog een uurtje gewandeld op het strand, maar de toenemende koude avondwind jaagt ons naar huis.

Le Crotoy - 88km

Het heeft iets minder geregend en gestormd deze nacht en om 9u30 is de bakker weer daar. Verse croissants en een baguette!

We zakken af richting Baie de l'Authie, waar we aan Fort Mahon een vogelgebied willen bezoeken. Het is een paradijs voor vissers en jagers op waterwild. Vissers en jagers zijn vandaag ook de enige bezoekers. Ijskoude wind, diepe poelen en veel zand, een weer om binnen te blijven. Het heeft de laatste tijd veel geregend, de visserswandeling is een vissenwandeling geworden. Het wandelpad staat minstens één meter onder het water.

We volgen de Authie stroomopwaarts en willen de Abbaye de Valloires bezoeken. Pech, de weg is overstroomd en dat deel van de vallei is onbereikbaar. We keren onze kar en rijden dan maar rechtstreeks naar **Le Crotoy**, een vissershaven aan de baai van de Somme. Aan de plezierhaven staan een 10-tal motorhomes, er zullen er maar een 15-tal overnachten. Iets anders dan de 100 van Le Touquet.

Le Crotoy is een bekende familiebadplaats, het krioelt er dus van de toeristen. Bij laagwater is er een zeer groot strand, de infrastructuur errond kan verbeterd worden. Hetzelfde verhaal als in Le Touquet, vergane glorie. Daar storen de vele families zich echter niet aan.

Aan de promenade vind je verschillende visrestaurantjes en viswinkels. Alhoewel de meeste vissers verdwenen zijn en vanuit Boulogne opereren, is Le Crotoy nog verbonden met het visgebeuren. Die avond proeven we de

culinaire geneugtes van Le Crotoy, met als eerste schotel een heerlijke vissoep.

Hoogtij ! Als we rond acht uur terug naar ons huis trekken, zijn de zandbanken onder het water verdwenen. De baai is een grote binnenzee geworden, met middenin groene eilandjes waar in betere, warmere, tijden de schapen op grazen.

Van in de verte zie ik "iets" onder de motorhome hangen. Het blijken enkele van de vele eenden te zijn die de plezierhaven van Le Crotoy bevolken. Vorig jaar hebben op dezelfde plaats een 100-tal snateraars onze nachtrust verstoord. Ik verplaats mij 100m en de rust keert terug.

Het is een kalme avond, de wind is gevallen, het wordt stil en donker. Aan de overkant zien we de lichtjes van St. Valery sur Somme. In St. Valery is een restaurant omlijst met rood neonlicht, in Le Crotoy met groen, net bakens voor de boten.

De verlichte promenade van Le Crotoy is vol taterende Fransen en snaterende eenden. Op het water dobberen de vissers, lijn in de hand.

Aan de overkant van de parking staat een iglotent. Bij deze temperaturen moet je een echte freak zijn om de koude onder een zeil te weerstaan. Voor mij dus geen tent maar een dons op een lattenbodem.

Dieppe - 97km

Deze morgen ligt Le Crotoy onder een zwaar wolkendek. Richting binnenland ziet het pikzwart, richting zee is hier en daar een schuchter blauw te bespeuren. Het was weer een koude nacht (buiten) en ik benijd de kampeerders niet. Vandaag is ons doel **Le Tréport**, even verderop langs de kust.

We zijn nog maar net vertrokken en de regen klettert op de voorruit. De stortbui duurt gelukkig niet te lang en wanneer we aan het Maison de l'oiseau komen schijnt de zon. We kregen er een indrukwekkende demonstratie van de vangtechnieken van valken, haviken en zelfs uilen. Een bezoek meer dan waard.

's Middags aan de Pointe du Hourdel schijnt volop de zon. In de richting van de zee, minstens 10km ver, ligt de verlatenheid op een wandeling te wachten. Met veel geluk en een goede verrekijker kan je zelfs zeehonden zien zonnen op het strand. Sinds enkele jaren heeft een familie Hourdel als verblijfplaats gekozen.

Dit einde van de wereld heeft een merkwaardig restaurantje. De baas is namelijk dol op België, mis-

schien is het een Belg, we hebben het niet gevraagd. De luifel is in de Belgische driekleur, er is een uithangbord met "Wittekerke" op en er zijn Petruskes te verkrijgen. We hebben een lange wandeling op de zandvlakten van de baai gedaan: zon, zee en wind.

Le Tréport wordt een ontgoocheling. De naast het casino aangekondigde motorhomeplaats is niet te vinden. Wel grote borden dat de parkings verboden zijn voor motorhomes en een kermis. Dan maar direct naar Mers les Bains. Vlaanderen Vakantieland heeft de Art Nouveahuizen mooier voorgesteld dan de werkelijkheid, maar ze zijn zeker een omweg waard. Op de promenade vind je enkel zeer mooie huizen maar ook de zijstraten staan vol grote en kleine Art Nouveaus.

Op naar **Dieppe**, we vinden onze volgende vrije staanplaats tegen de havengeul, direct aan de promenade. Daar staan we 's avonds in volle zon, de snuit in de wind op 20m van de golven met zicht op zee. Zalig!

St. Valery sur Somme - 74km

3u30 's nachts, we zitten in volle storm. De hagelbuien kletteren op het dak, het water gutst van de voorruit, het schip maakt slagzij. Verhalen over schipbreukelingen spelen door mijn hoofd als ik verdwaasd wakker wordt. De wind rukt aan de dakluiken, fluit een krijsend concert tussen de verlichtingspalen. Ik loop even rond, geen lekken, koude voeten, het kon beter.

's Morgens worden we schommelend wakker, het is mij het nachtje wel geweest. De regen is opgehouden maar striemende windvlagen geselen de motorhome. Er loopt al een verdwaasde hondenliefhebber met zijn lieveling langs het strand. Eenzaam, vechtend tegen de wind.

Vermits het geen weer is om een hond door te jagen gaan we het nuttige aan het aangename paren. We rijden enkel kilometers van Dieppe naar de camping La Source om afvalwater te lozen en de voorraad vers water aan te vullen. La Souce ligt in een klein dal en het is er aangenaam windstil. Om 11u30 staan we terug op de promenade te Dieppe.

De klippen van Etretat stonden op ons programma voor vandaag, maar de regen en vooral de wind bepalen er anders over. Wandelen op de rand van klippen in een stormwind is niet direct een risicoloze bezigheid.

Dieppe laat zich die namiddag van een mooie zijde zien. De zon piept door de wolken, het is maar 5°C koud en in de straten voelen we de wind niet. De zeer mooie gotische kerk (1100) staat op invallen maar wordt duchtig geres-

taureerd. De versierselen van deze flamboyante gotiek doen bijna aan barok denken. Halfverheven beeldhouwwerk, veel uitgesneden of gehouwen tafereeltjes.

De stad heeft enkele aangename winkelstraten, voor een deel verkeersvrij. Het is ook een pleisterplaats voor de Britten. Het straatbeeld is duidelijk tweetalig, Frans en Engels. De overkant is nooit ver weg aan deze kust en Britten zijn er dan ook alomtegenwoordig.

We rijden terug naar het noorden, naar de baai van de Somme. Ons eindpunt voor deze dag is **St. Valery sur Somme**, het enige plaatsje aan de baai dat we dit jaar nog niet aandeden. Veel volk, druk, schuchtere zon en de eeuwige wind. Aan de haven zou er plaats zijn voor motorhomes maar voorlopig staat het er nog vol kleine vierwielers.

We blijven uiteindelijk aan de jachthaven staan en doen nog een ijselijke wandeling naar 't stad.

Bush heeft gelijk ! Diegenen die over de opwarming van de aarde spreken kennen er niets van. 5°C op 18 april en hagelen, is dat opgewarmd ? Een vin de pays des Bouches du Rhône geeft die avond de warmte die de zon ons onthoudt.

Calais - 137km

We hebben deze nacht zeer goed geslapen. Langs de jachthaven van St Valery komt er 's nachts geen kat en dus waren de eenden rustig. Als dank voor het dichthouden van hun snater krijgen de beesten van ons een ontbijt van oud Frans brood .

's Morgens is het koud maar de zon schijnt in ons bed, de eerste keer deze reis. We konden zelfs ontbijten met de deur wagenwijd open. Een heel verschil met de vorige dagen.

St Valery sur Somme is een zeer mooi stadje. Het is echt een aanrader, ook zonder motorhome, er zijn verschillende mooi ogende hotelletjes. Ik ben nergens binnen geweest dus over de kwaliteit weet ik niets. Van op de Calvaire des marins hebben we een schitterend zicht op de baai. Het is hoog tij en de baai staat vol water. Hier en daar haast zich een boot naar zee. Het landschap is verlaten, alleen water en schorren. Die verlatenheid trekt mij aan, waarschijnlijk omdat ik het grootste deel van het jaar in de omgeving van de Wetstraat te Brussel vertoef.

Aan de overkant van de baai zien we Le Crotoy en links de Pointe du Hourdel. Met de wind in de rug lopen we de promenade af, het is 11u en de eerste dagjesmensen komen aan. Tijd voor ons om op te krassen. We rijden terug naar het noorden, naar de "Caps".

Op weg naar de Caps bezoeken we nog even de Ville Haute van Boulogne. Een wirwar van kleine straatjes en winkeltjes. Het is een charmante stad in de stad, met een imposante basiliek Notre Dame. Binnenin de kerk zijn de restauratiewerken aan de gang, maar wat we zagen was weinig indrukwekkend. De buitenzijde is mooier dan de binnenzijde, vooral de koepel valt op.

Op de Cap Griz Nez zien ze de motorhomes niet graag komen. Een balk op 1,9m verhindert ons de parking op te rijden en buiten de parking is het natuurlijk verboden te parkeren. Af te raden! Dan naar de witte neus (de blanc nez). Op de parking aan de voet van de Cap Blanc Nez mag je met een motorhome overnachten. Gezien de stormwind weerom opgestoken is besluiten we naar de havenmonding van Calais te verhuizen.

In Calais staan we aan onze vierde havengeul. Het ballet van dansende binnen- en buitenvarende overzetboten kan mij een ganse tijd boeien. Voor een muur, beschut tegen het ergste windgeweld, gaan we onze laatste nacht in.

Naar huis - 266km

Herhaling leidt naar eentonigheid maar, het stormde en waaide de ganse nacht. De morgenlucht is dondergrijs en de regen- en hagelbuien geselen de haven van Calais. De bakker is echter maar 200m ver, ligt uit de wind en de verse goudgele croissants maken de ochtend zonnig. Tegen 9u30 staan we aan het Transmanchemuseum, bovenop Mont St Hubert, recht tegenover de Cap Blanc Nez. Toe, gesloten, maar open vanaf 13u30. We hebben geen zin om zolang te wachten en besluiten het binnenland in te trekken, naar het Blockhaus van Eperlecques.

Het Blockhaus is één van de grootste bunkers uit de tweede wereldoorlog. Hij werd door de nazi's gebouwd als een fabriek van vloeibare zuurstof en een lanceerbasis van V2's. We zijn de eerste bezoekers van die dag. Het eerste deel van het bezoek is in open lucht. In een perfect Nederlands worden we ingewijd in de geschiedenis van de V1, de V2 en de technische oorlogsvoering. De regen valt met bakken uit de lucht, onze voeten worden ijskoud en het ganse schouwspel krijgt een zeer realistisch karakter. Binnen in de bunker gaan plots alle lichten uit voor een audio-visueel spektakel, omringd door vallende waterdruppels met de echo van dood en vernieling.

Genoeg dood en vernieling en regen, we gaan naar huis. We nemen afscheid van de laatste Franse regenvlagen en via Duinkerke rijden we snel naar huis.

Het laatste deel van de reis is een karwei, uitpakken en de motorhome binnen en buiten afwassen. Morgenvroeg om 10u30 moet ik de Caiman gaan afleveren in Temse.

Het is gedaan, 't was tof maar nat en koud.